

**השחקנית יצאה
אל לב הים,
לקחה בהתקף
לב ומתה —
היא הותירה
אחריה את
בעלה השחקן
(מימין), הגיבור
המקורי של
ההצגה „גטו“**

מאות בחורף גורדין

איתה ברחוב, כי כולם מסתכלים עליה, ובאותה הזדמנות — גם עליי. רק היא היתה יפה, כי היא היתה דומה לאמא. אנחנו לא היינו יפים, כי היינו דומים לאבא. בטי נולדה שחי קנית. אהבה לשחק כילדה, תמיד הו" פיעה בהצגות בבית-הספר. בטי נישאה בגיל 18. בעלה, ברל, היה קונדיטור. נולד להם בן, מאיר. את שניהם היא שיכלה לגטו וילנה.

רוזה: „טרגדיה נוראה. זה היה ילד נהדר, את כל התפקידים שלה בתי אטרונו ידע לדקלם בעליפה. הוא היה רק בן 8, אבל מאוד גבוה. כשעשו סלקציה, חשבו שהוא יותר מבוגר ושלחו אותו למוות.“

וזכרים רק שמות של שניים: יהודה גבאי ומישה נתן. שלמה: „לפני חודשיים בטי קנתה לה ולבעלה מקום בבית-הקברות בחולון, ליד חלקת-השחקנים. קבורים שם חברים שלהם, ואב הייכלום, פופוך ועוד כמה. היא אפילו הכינה מצבה לעצמה. זה היה בשבילי שוק לראות על המצבה את שמות הוריה ובנה. שנספו בשואה. צריך היה להוסיף רק את תאריך פטירתה.“

בטי סגל נולדה בוויילנה. אביה ייצר נעליים, והאם עזרה לו כחנות. בטי היתה הבכורה במשפחה. האחיות אומרות שבשבילן היא היתה תמיד כמו אמא שניה. „היא היתה נערה יפה, כלונרית, צמה ארוכה“, מספרת רוזה. תמיד אמרתי לה שאני אוהבת ללכת

וכתב. הייתי השחקן של דני וולמן, הוא מספר. במיכאל שלי של וולמן שיחק סגל בתפקיד השכן של אפרת לביא, ובסרט פלוך הוא שיחק בתפקיד הראשי. „הם היו זוג נהדר, זוגי-מנשהיים“, אומרת יוכבר. „כליכך אהבו אחד את השני. היא היתה קוראת לו, טטלה שלי, פינקה אותו וטיפלה בו באהבה. הציעו לה תפקידים בתיאטרון, אבל היא ויתרה, כדי שלא תצטרך לעזוב אותו לבר. בהתחלה לא הסכים ללכת בעזרת מקל — גאוה גברית — והיה נופל. הרופאים אמרו לו שהוא חי בזכות האשה הטובה שלו.“

היו להם הרבה חברים. בחלוויה היו יותר מ-250 איש. בנייה-משפחה אומ"רים שהיו שם הרבה שחקנים, אבל הם

לכן היא התלוננה על כאבים בחזה, והוא ראג. סגל בן ה-80 שוהה בביתה של רוזה בצפון תל-אביב. מזה עשר שנים הוא חולה במחלת פרקינסון, וזקוק לטיפול צמוד של 24 שעות ביממה. הוא הולך בקושי, בעזרת מקל מצד אחד ותמיכה של מישהו מצד שני. אם לא משגיחים היטב, הוא עלול ליפול. הגוף חלש ורועד, הקול חלש, אבל ראשו צלול. הוא לוקח 21 כדורים ביום. הוא אומר שמחלה זו, הפוגעת בעצבים, באה כתוצאה מזיקנה. „מש" תמשים בגוף יותר מדי.“ לא מתלונן על כאבים, רק על אי-נוחות. כמו אשתו, היה שחקן. באוהל, עד שסגרו אותו, שנה בקאמרי ושנה בתיאטרון חיפה. הוא גם בייס. תיגדס

ני הולכת לחצי שעה לים
„ולוקחת אוויר ל-24 שעות.“ הגנה לומר בטי סגל. 69. שחקנית ותיקה ושחינית מעולה. מתה בשבוע שעבר, בשבת בבוקר, בחוף גורדון בתל-אביב. ב" עיתונים כתבו שטבעה. בנייה-משפחה אומרים שהיא לא טבעה. השחיה החלישה אותה, הם אומרים, ו"קרה משהו עם הלב.“ הם מגדירים אותה כ"אשה בריאה ומלא-חיים“. היתה לה פעם בעיה עם „קצב הלב“. נתנו לה איוו תרופה, והבעיה נעלמה. בעלה, ישראל סגל, אחיה שלמה ושתי אחיותיה, יוכבר ורוזה, המומים ממותה הפתאומי, מתקשים לקלוט שבטי איננה. „הים היה הכל בשבילה.“ מספרו שלמה, „היא היתה שוחה כמעט כל יום. באותו בוקר הלכה לים עם תיקווה מור, השחקנית, שכנה שלה. כסרט טוביה ושבע בנותיו שיחקה תיקווה בתפקיד בתה של בטי, ומאז הן היו ידידות טובות. הן שחו, ובדרך חזרה תיקווה ראתה שבטי נחלשת. היא ביקשה מגבר ששחה שם שיחיק את בטי. רוצה להזעיק עזרה. כאו שתי צעירות עם מיוזן גומי, הניחו אותה על המיוזן, וכעבור דקה היא מתה.“ „אם היה שם מציל, אני בטוחה שהוא היה מציל אותה“, אומרת יוכבר בכאב. „הוא היה מגיע אחת-שתיים בחסקה, ועושה לה הנשמה מפה-אל-פה. עשו לה הנשמה, אבל עד שעשו, היה כבר מאוחר.“

„כל הנערים בכיתה היו מאוהבים בה!“

את האנשים. כאן בארץ, בתיאטרון, היה לה תמיד שם טוב, בזכות היותה חברותית ולוואלית. לויאליות בתיאטרון, כידוע, היא תכונה נדירה ביותר. בטי אף פעם לא נחקה, לא היתה בעלת-מרפקים. אף פעם לא קינאה בחברה-שחקנית שקיבלה תפקיד גדול יותר ממנה. אל כל תפקיד שקיבלה, התייחסה במלוא הרצינות. התיאטרון היה אצלה יעוד, לא שאיפה לעשות קאריירה גדולה. גברים אהבו אותה. היה שחקן אחד, שכבר אינו בחיים, שהיה מאוהב בה אהבת-נפש. ביחסה לבעלה, היא יכולה להיות דוגמה להרבה נשים, כיצד לא נוטשים אדם במחלתו. היא לא רק טיפלה בו באהבה, אלא גם לקחה אותו לאירועים, השתדלה לתת לו הרגשה שהוא עדיין שייך, שלא יצא מן המחזור.

אברהם קרפינוביץ', סופר-יידיש, לשעבר המנהל האדמיניסטרטיבי של התיזמורת ה" פילהרמונית במשך 30 שנה, למד עם בטי סגל באותה כיתה, בבית-ספר תיכון ונשאר ידיד קרוב עד יום מותה. סיפר אברהם קרפינוביץ':

היא היתה אחת הבנות הכי-יפות בבית-הספר. בלונדית, עיניים כחולות, עדינה, כמו נסיכה. כל הנערים היו חולמים עליה ומאוהבים בה. על הלימודים היא לא שקדה במיוחד, אבל מה שלא סלחו למישהו אחר, סלחו לה, בזכות אישיותה ויופיה.

כל חייה, אפילו בימים הקשים ביותר, היא לא איבדה את עדינותה ואת הרצון לעזור. היה קשה מאוד, במציאות ההיא, להישאר ב"אדם. היא נשארה, במחנה-הריכוז היתה שרה, כדי לעודד

חלקת-קבר לשחקנים
*
אתו בוקר ביקש ממנה ישראל לוותר על הים. כמה ימים קודם